

I denne Sammenhæng maa det erindres, at Flaadens Størrelse er vokset. Handelsflaadens Tonnage var den 1. Januar 1919 ca. 775 000 Tons Brutto, medens den nu er ca. 1,1 Mill. Tons Brutto.

Det vil af det foranstaaende fremgaa, at der, naar det Forhold mellem Udgifterne ved Loven og Indtægterne ved samme, som man ved Lovens Vedtagelse regnede med, opretholdes, ikke er Mulighed for nogen gennemgribende Nedsættelse af Taksterne for Fartscertifikaterne.

Paa den anden Side synes det dog ikke ganske udelukket, at der paa visse Punkter kan foretages en Nedsættelse.

Ved de i Ministeriet foretagne Undersøgelser af, hvorledes de oprævede Beløb fordeler sig paa de forskellige Arter af Skibe, har det vist sig, at de for Sejlskibe indgaaede Afgifter for Fartscertifikater i de fire siden Lovens Ikrafttrædelse forløbne Aar har udgjort 15 302 Kr. eller ca. 3 800 Kr. aarlig, og at de for Sejlskibe med Hjælpemaskinkraft indgaaede Afgifter svarer til ca. 4 800 Kr. aarlig, (hvorved bemærkes, at den almindelige Takst 1 A for Sejlskibe med Hjælpemaskinkraft i Henhold til Lovens § 36, Punkt 4 allerede er nedsat med 50 pCt.). For begge de to Klasser Skibe tilsammen udgør Afgiften altsaa ca. 8 600 Kr. aarlig eller ca. 5½ pCt. af Skibsfartens Andel af Udgifterne, et Beløb hvis Betydning for Statskassen i Forhold til de samlede Afgifter formentlig er forholdsvis ringe.

Paa den anden Side vilde Ophævelsen eller en Nedsættelse af Taksterne være af overordentlig stor Betydning for disse Skibe, der hovedsagelig er mindre Skibe, og hvis Rentabilitet væsentlig paa Grund af haard Konkurrence fra udenlandske Skibes Side er saa daarlig, at den danske Sejlskibsflaade staar i Fare for ganske at forsvinde, en Fare, som man blandt andet af Hensyn til den Betydning, denne Del af vor Flaade har for Uddannelsen af Søfolkene, bør søge at modarbejde paa alle Maader.

Det maa derfor anses for ønskeligt, om Afgifterne for Sejlskibe ganske kunde ophæves, og Afgifterne for Sejlskibe med Hjælpemaskinkraft ihvertfald nedsættes en Del under de nu oprævede.

Man foreslaar derfor, at der tillægges Ministeren for Industri, Handel og Søfart Beføjelse til for Sejlskibe og Sejlskibe med Hjælpemaskinkraft at bestemme, at Afgiften efter den almindelige Takst nedsættes eller endog helt bortfalder. I Overensstemmelse hermed har man slettet den tidligere Takst 1. B. (for Skibe, som til Fremdrivning ikke benytter Maskinkraft) og gjort den tidligere Takst 1. A. fælles for alle Skibe.

Da dette imidlertid vilde betyde en Forhøjelse af Taksten for de ikke selvbevægende Fartøjer (Lægtre), som hidtil faldt ind under Takst 1. B., foreslaar man desuden, at der tillægges Ministeren Beføjelse til ogsaa for disse Fartøjer at nedsætte den almindelige Takst.

Til § 5.

De i § 38, 1ste Stykke fastsatte Takster for Udfærdigelse af Fribordscertifikater er paa det nærmeste i Overensstemmelse med de Takster, som de større Klassifikationsselskaber kræver for de af dem udstedte Fribordscertifikater.

Da Tidspunktet for Ændring af de et Skib tildelte Fribordsmaal, saa længe Skibet beholder det engang tildelte Fartsomraade, alene er afhængig af Skibets Alder, udstedes i disse Tilfælde det nye Certifikat paa Grundlag af det tidligere Certifikat.

Da Ministeriet finder det rimeligt, at Afgiften for Udfærdigelsen af Fribordscertifikat i disse Tilfælde fastsættes til samme Beløb, som naar Fribordscertifikatet udfærdiges paa Grundlag af et af et anerkendt Klassifikationsselskab udfærdiget Fribordscertifikat, foreslaar man, at Gebyret ogsaa i disse Tilfælde fastsættes til 50 Kr.

Den som sidste Stykke foreslaaede nye Bestemmelse, hvorved Fastsættelsen af Afgiftens Størrelse for Skibe af ikke over 50 Tons skal ske ved Regler, der gives af Ministeren, idet der dog er fastsat et bestemt Minimumsbeløb, er tænkt benyttet til at indføre en Nedsættelse af Gebyrerne for disse Smaaskibe.

Til §§ 6—9.

Bestemmelserne i Lovforslagets §§ 6—8 og 9, sidste Stykke er sammenhørende og har udelukkende formel Betydning.